

Fuster, a casa seva, amb membres de la junta del FC Barcelona, l'any 1973 (Montal, Carabén, Rosell, Garcia Surroca, Fuster, Martí i Josep Lluís Vilaseca). A la dreta, al mateix lloc, el 2004: Ferran Beltran, Antoni Rovira, Salvador Gil, Joan Laporta, Eliseu Climent i Xavier Cambra.

ció. Raimon Carrasco recorda que aquelles trobades “sempre van estar presidides per la solidaritat, la germanor i l’humanisme”. Montal recordava a EL TEMPS aquells desplaçaments a València, “on em convidaven en Joan Fuster, l’Eliseu Climent i tota la colla i on em sentia molt a gust. Ells em parlaven de la polèmica dels blavers i de la situació del català al País Valencià. Una vegada, després de donar un clauer al president de la penya de la Ribera Baixa, en Fuster em va corregir perquè vaig dir *llavero* en lloc de clauer”.

Els anys següents, i sempre que el Barça “baixava” a Mestalla, la junta barcelonista feu parada i fonda al Perelló per continuar les converses amb Fuster i altres intel·lectuals o polítics que se sumaren a les trobades, com Santiago Ninet, Ernest Lluch, J. L. Romeral o Vicent Ventura. Aquest, tot i no ser un gran aficionat al futbol, en un dels primers sopars va demanar a Armand Carabén si podria tocar la gran estrella del futbol mundial, Johan Cruyff. L’holandès havia arribat a Barcelona de la mà de Carabén i s’havia convertit en un ídol sociològic. Fins i tot Josep Pla li dedicà un article sencer.

Són moltes les anècdotes i històries que es conten d’aquelles trobades, la més recordada, la que va transcórrer durant el darrer sopar que es feu al Perelló, el 9 d’abril de 1977, dissabte de glòria, quan va arribar la notícia de la legalitza-

ció del Partit Comunista d’Espanya. Tot i que cap dels directius del Barça present al sopar no militaven en aquesta formació política, la notícia va ser rebuda amb molta alegria, i molts dels assistents no van dubtar a celebrar-ho amb cava i fumar-se alguns havans.

Però aquell any també es va produir la dimissió de Montal, que seria substituït per Raimon Carrasco. Després arribaria la llarga presidència de Josep Lluís Núñez, amb el qual es van posar punt i final als sopars barcelonistes a la Ribera Baixa. L’actual president de la penya barcelonista de Sueca, Ferran Beltran –fill

d’Enric Beltran–, artífex de la represa de la penya l’any 1989, juntament amb el seu germà Jordi i altres suecans, argumenta que tot plegat responia a “sensibilitats diferents” entre els uns (la junta de Montal) i els altres (junta de Núñez i Gaspart). Ara, Joan Laporta i el seu equip han recuperat unes essències perdudes durant molts anys. I Sueca els ha rebut amb els braços oberts. Perquè allà hi ha la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa, “molt més que una penya”, com assenyalen Beltran pare i fill.

Jordi Finestres

Un dia de juny, a Sueca

Com si hagués arribat una estrella de cinema. Però una d’aquelles de debò, de les que desperten passions i mouen un núvol de periodistes, i un altre de vergonyosos adolescents caçadors d’autògrafs, i encara un de senyores alçant xiquets per immortalitzar-los al costat de l’ídol, i un altre de curiosos que s’acosten en veure el rebombori i que s’hi queden, és clar, que mira qui ha vingut, no t’ho creuràs.

És impossible la indiferència si qui arriba al bell mig de la plaça de l’ajunta-

ment, en dia de mercat, és Joan Laporta. Que somriu, amable, i signa i es fa fotografies i encaixa mans i agafa xiquets, sempre amb una cortesia extrema, sempre dedicant tota l’atenció a cadascuna de les persones –centenars– que se li adreçaran, amb més o menys traça, al llarg del matí.

Som a Sueca, capital de la Ribera Baixa. És 11 de juny i fa un dia de sol que voreja l’estiu. D’aquí a uns minuts hi haurà la recepció a l’ajuntament, l’homenatge a Fuster, el dinar d’aniversari. Ferran Beltran (“fill d’Enric”, es presen-

ta, amb orgull de llinatge), president de la penya del Barça de la Ribera Baixa, sembla un home feliç. Enguany se celebren els trenta anys de l'associació i la data no podria trobar millors convidats: ha arribat Joan Laporta, president, i, amb ell, els directius Xavier Cambra i Antoni Rovira, i els membres de la Comissió Social Josep Maria Fulquet i Xavier Carrasco (fill, recordarà algú després, de Rai-

L'acte d'aquest 11 de juny, davant de la tomba de Joan Fuster, és ple de simbolisme i de bons presagis

mon Carrasco). La primera abraçada, efusiva, serà per a Beltran. Després els reben l'alcalde de la ciutat, Salvador Gil, i Eliseu Climent, secretari general d'Acció Cultural del País Valencià, entitat que ha col·laborat en l'organització de l'esdeveniment. Més abraçades. La gent fa un remolí. Hi ha aplaudiments. I algú que exclama: "El president!". Per si n'hi havia que no s'ho acabaven de creure, ja el tenen aquí.

Quan la comitiva aconsegueix d'obrir-se pas entre la gentada, fa cap a l'ajuntament. Allà, meticulosament, i sota l'atenta mirada de l'alcalde i l'equip de

govern, Laporta signa al llibre d'honor: en acabat, llegeix el seu escrit perquè arribi a tothom: parla de l'emoció d'una jornada d'agermanament, d'un "acte d'afirmació dels valors del barcelonisme", que és, recorda amb solemnitat, "integrador i catalanista". Abans de marxar, l'agraïment per l'acollida: Laporta lliura a l'alcalde una placa que, des de la silueta de l'escut de l'entitat esportiva, recorda el dotzè aniversari de la mort de Joan Fuster.

"No només som gent de lletra". El cementiri de Sueca és un lloc ordenat i amb sol i roses de colors. Avui, a més, als de la senyera se li han sumat el blau i el grana que guarneixen la corona de flors. No hi ha tristesa, en aquest cementiri, avui: és un dia d'homenatge. I la "Muixeranga" que rep la comitiva virolada sona amb la solemnitat que reclama el moment. I amb alegria, també. L'acte d'aquest 11 de juny, davant de la tomba de Joan Fuster, és ple de simbolisme i de bons presagis.

Ho fa notar l'escriptor Isidre Crespo, encarregat de llegir un breu escrit especial per a l'ocasió, que li dirigeix amb veu clara al "recordat Joan": "No només som gent de lletra", la que s'aplega per a l'ofrena a l'intel·lectual, "sinó també, ja veus, del futbol, d'aquell esport que deies que no entenies gaire." Potser és senyal que les coses, malgrat tot —o sobretot—, avancen. Continua Crespo, adreçant-se a Fuster: "El teu futur és vida. I és gent. I és país. O països. Els catalans, és clar."

Acte seguit, Joan Laporta pren la paraula. Ho fa, "amb tota la humilitat", recordant la "dimensió cultural" de l'entitat que presideix, i per "posar de manifest el paral·lelisme entre el que va ser el FC Barcelona per a Catalunya en temps d'intolerància, i l'oasi que va significar Joan Fuster per al País Valencià".

Sembla que la "Muixeranga", avui, no hagi d'acabar mai de sonar. El trio de dolçainers i tabaletter que la interpreta —impecablement— la repeteix tantes vegades com ho reclama el moment. Són de Sueca mateix, i de l'Alcúdia, i no desaproveitaran l'ocasió de fotografiar-se amb el president. De fet, a poc que per un moment perdin de vista la tímidesa, ben poques persones hi haurà que s'estaran d'aconseguir la preuada fotografia: en grup o d'un en un, pràcticament tothom va desfilar davant de càmeres de tota mida.

L'amabilitat de Joan Laporta, a més, ho fa del tot possible, per a alegria de molts i desesperació de guardaespalles i responsables d'organització. De fet, l'horari es va complint, més o menys sobre el previst, però a mesura que avança la jornada i que els suecans es van deixant anar, les pauses per a les més acolorides salutacions s'allarguen i diversifiquen.

Després del cementiri, la casa (o el que en queda, ara per ara: "No és la casa de Joan Fuster", declararà visiblement enfadat Eliseu Climent després de veure la reforma a què ha estat sotmès l'edifici actualment propietat de la Generalitat Valenciana: "És una estafa").

Davant del famós número deu del carrer de Sant Josep, quan hi arriben els cotxes

de la comitiva ja hi ha una munió de gent. Queda clar que Joan Laporta no travessarà la llinda fins que no hagi complert amb el ritual de fotografiar-se – saludar – signar autògrafs (i l'ordre dels factors en aquest cas tampoc no altera el producte). De fet, hi ha senyores que l'esperaven a l'entrada només per donar-li la mà.

Dins de la casa, i seguint la veu d'Eliseu Climent, els barcelonistes proven d'ima-

El FC Barcelona s'ha retrobat els cognoms, i aquest aire renovellat s'encomana

ginar els racons fusterians, els rastres de les tertúlies, de les hores de "conspirar" pel país i forjar projectes d'estatut, lleis per a la llengua, entitats cíviques, fundacions culturals. A base d'activisme, raonament i catequesi. "I on hi havia la nevera?". La pregunta de Joan Laporta fa riure la concurrència i recorda a tothom que, efectivament, i com deia el mateix falcó suecà, al carrer de Sant Josep hi havia, sempre obert, "el pub més barat del País Valencià".

Des de la casa contígua a la de Fuster, que allotja la Biblioteca Suecana, Laporta fa un nítid lligam amb el passat blaugrana: "És un plaer recordar els moments

D'esquerra a dreta: arribada de Laporta a Sueca, rebut per l'alcalde, Salvador Gil; amb l'historic jugador del València, i suecà, Antoni Puchades; junt amb Ferran Beltran i alguns dels xiquets que els esperaven davant del número 10 del carrer de Sant Josep; a la Biblioteca Suecana, Xavier Carrasco, Antoni Rovira, Salvador Gil, Joan Laporta, Eliseu Climent, Xavier Cambra i Josep Maria Fulquet; i, finalment, davant la tomba de Joan Fuster, escoltant la "Muixeranga".

en què venien a Sueca directius del Barça a aprendre del pensament i les lliçons de Joan Fuster." El FC Barcelona s'ha retrobat els cognoms, i aquest aire renovellat s'encomana.

Abans de marxar cap a Madrid (la final de la Lliga de bàsquet ha obligat a ajornar la reunió prevista amb la directiva del Llevant, el nou equip blaugrana de Primera Divisió) i de dinar amb els integrants de la penya de la Ribera Baixa (i amb destacats barcelonistes, com ara l'escriptor Ferran Torrent, el vicepresident de Bancaixa, Josep Catalunya, o l'alcalde de l'Eliana, Josep Maria Àngel), directius i president entren a la casa que

toca a la de Fuster i que encara conserva el seu aire original. Hi troben el corral i quadres i llibres dedicats.

I Dolors Fos, que, gens impressionada per cap protocol, li deixa anar a Laporta un entusiasta i expressiu "Que guapo que eres! Estàs casat?". Que diu que sí, Dolors. Doncs ens ressituem: "Vine-te'n amb la teua dona a fer-vos un allipebre!". I l'oferta no és qualsevol cosa, atenció, que "una volta ja va vindre Josep Pla".

Com va dir algú, després de Sueca ja res no és igual.

Núria Cadenas